

Bogár László: Két választás Európában

2012 május 18. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

A közelmúltban két olyan választás is lezajlott Európában, amelynek lehetséges hatásai és következményei messze túlnyúlnak az adott két társadalom keretein, és a földrész jövőjét tekintve, kritikus elágazási pontot jelenthetnek.

Az egyik a francia elnökválasztás, a másik a görög parlamenti választás volt. Összekapcsolja őket, hogy mindkettőnél a fennállóval való elégedetlenség és aktív szembefordulás volt a jellemző, s éppen ez az a mozzanat, amelyről azért kell kicsit részletesebben szólnunk, mert mindannyian ismerjük az idevágó régi viccet. Eszerint a pesszimista imígyen fakad ki: „Szörnyő, ennél rosszabb már nem lehet!”, mire az optimista így nyugtatja meg: „Dehogynem!” És aztán lehet mélnázni azon, hogy kettejük közül valójában ki is a pesszimista.

Nem először fordulna elő, hogy egy emberi közösség azért igyekszik megváltoztatni a körülményeit, mert úgy érzi, azok olyan rosszak, hogy ez így tovább nem mehet. Aztán kiderül, hogy így valóban nem mehet tovább, de ahogyan majd ezután megy, az nem csak jobb, rosszabb is lehet. Érdemes lenne tehát a mostani változásokkal kapcsolatban is mindezt végiggondolni. Ahhoz ugyanis, hogy egy emberi közösség valóban javítsa az esélyeit arra, hogy méltó életet éljen, arra van szükség, hogy rendelkeznek azokkal a tudásokkal, amelyek kirajzolják az ehhez szükséges teendőket, és rendelkeznek azzal a bátorsággal és kitartással, ami lehetővé teszi az összehangolt cselekvési ív felépítését.

A francia elnökválasztás és a görög parlamenti választás kampányában kialakuló diskurzus értelmezési kerete és fogalomkészlete egyaránt azt jelezte, hogy a megszólalók nem értik azt a teret, amellyel kapcsolatban felelős döntést kellene hozniuk. Mindkét választás központi fogalma a „megszorítás” volt, ezért először azt kellene tisztázni, hogy mi is ez valójában. Hiszen az ellene való fellépés csak akkor lehet sikeres, ha pontosan feltárjuk a lényegét, és ennek alapján meg tudjuk mondani, milyen stratégia lenne a valóságos alternatíva.

A megszorítás az a folyamat, amelyben az állam a belföldi szereplőket anyagi erőforrásokat csoportosít át a külföldi szereplők felé. Talán érthetőbb a lényeg, ha inkább úgy fogalmazzunk, hogy a lokális szereplők felől a globális („birodalmi”) szereplők felé történő permanens újraelosztás az, amit megszorításnak szokás nevezni. A megszorítás fontos eleme az uralkodó beszédmód által strukturális reformnak nevezett cselekvéssor, amelynek során az államháztartás kiadásainak szerkezetét úgy változtatják meg, hogy a lokalitás népének közösségi rendszerei rovására (főként egészségügyi-szociális és oktatási-kulturális szféra) igyekeznek növelni a lokalitásban tevékenykedő globális hatalmi tényezőket (multinacionális vállalatok és globális bankok) által elsajátítható erőforrások részarányát (kivitt profit és kamat).

A franciák és a görögök is ez ellen a folyamat ellen léptek fel, ám feltehetőleg anélkül, hogy valóban megértették

volna, igazából mi is történik. Csak ezzel magyarázható, hogy a franciák elégségesnek tartották azt, hogy a szocialista elnökjelölt kijelentette: nem ért egyet a megszorításokra épülő stratégiával – és ígéretet tett arra, hogy innentől bezzeg minden másképp lesz. Ám azt, hogy akkor eddig miért így ment, és ezután miért megy másként, homályban hagyta. Pontosabban: nagyjából „azzal intézte el”, hogy eddig „rossz emberek” csinálták a politikát, mostantól kezdve viszont „jó emberek” fogják csinálni.

Nagy valószínűséggel tehát arra számíthatunk, hogy a lényegében teljesen megalapozatlan ígérekkel a győzelmet megszerző jelölt némi kis tétovázás és taktikázás után ugyanott folytatja, ahol eldobje abbahagyta. Félreértés ne essék, a megszorítások valóban egy lepusztulási lejtőn lökdösik lefelé Európa társadalmait, és valóban fordulatra volna szükség. Csakhogy ehhez az egész globális hatalmi rendszer megváltoztatásán keresztül vezet, pontosabban -vezetne az út. Ám a tényleges erőviszonyok egyelőre teljesen illuzórikussá tesznek minden ilyen kísérletet, mint ahogyan azt Magyarország példája is bizonyítja.

Még az egész földrész lényeglátásra épülő összefogása is kevés lenne egy ilyen kísérlethez. Márpedig az Európai Unió a szigorú „paktummal” éppen az év elején indult el végzetesen hamis irányba, hisz ez a paktum arra a hazugságra épül, hogy az európai társadalmak „hedonizmusa” a válság oka. Holott nyilvánvaló, hogy a globális birodalom mohósága a végső ok, az, hogy a mesterségesen keltett hisztériák nyomán egekbe vitt kamatokkal „túlshívattja” Európa lokalitásait.

A másik választás színhelye, Görögország agóniája jelzi, hogy ezen a „térén” próbálták ki a legbrutálisabb pénzfegyvereket. Az az egyszeri tény, hogy miközben az euró alapkamata fél százalék körül van, a görög államkötvények tulajdonosainak mégis ötvenszázalékos kamatot kell kifizetnie a társadalomnak, jelzi a helyzet abszurditását. A választások eredménye pedig jelzi azt a társadalmi-gazdasági és most már politikai és kommunikációs csúdot is, amelybe a görög társadalom hagyta magát belevezetni. Világosan látszik, hogy a szédítő iramban erősödő „proteszt” pártok az elvadult, destruktív indulaton kívül más „tudással” nemigen rendelkeznek.

Vagyis a globális birodalom hadigépezete olyan értelmezési káoszt teremtett, amelynek keretei közt a görög társadalom minden további külső segítség nélkül is képes lesz felszámolni önmagát. A két választás legfontosabb tanulsága tehát éppen az a vészjósló tény, hogy Európa társadalmi sem tudással, sem kellő bátorsággal nem rendelkeznek, és így sorsuk megpecsételődni látszik.

Bogár László - magyarhirlap.hu

Ajánló